

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **CG HOLDING, s. r. o.**, se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, zastoupeného JUDr. Petrem Hromkem, Ph. D., advokátem se sídlem Vinohradská 30, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2011, čj. 10 A 93/2011 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

- 1. Rozhodnutím ze dne 16. 2. 2011, čj. 116 371/2010-638/IV. vyř. – MuP, žalovaný nevyhověl návrhu žalobce na uložení povinnosti účastníku telefonní stanice, M. K., uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací (smluvní pokutu) ve výši 3 316 Kč s příslušenstvím.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného rozkladem, který byl žalovanému doručen dne 21. 2. 2011.

II.

3. Žalobce podal dne 4. 5. 2011 u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou městský soud zamítl rozsudkem ze dne 18. 8. 2011, čj. 10 A 93/2011 – 29.

4. Městský soud zjistil, že předseda Rady žalovaného rozhodl ve věci ještě před vydáním rozhodnutí soudu. Vzhledem k tomu, že soud rozhoduje v daném typu řízení na základě skutkového stavu ke dni vydání svého rozhodnutí, nebylo možno vyslovit závěr o nečinnosti žalovaného.

5. Podle městského soudu žalobce podal rozklad dne 20. 2. 2011. Žaloba byla doručena městskému soudu dne 4. 5. 2011. Předseda Rady žalovaného rozhodl o rozkladu dne 8. 7. 2011, pod čj. ČTÚ-53 623/2011-603/III.vyř., přičemž toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 7. 2011.

6. S ohledem na to, že se jednalo o případ zvláště složitý, zejména z hlediska časové náročnosti, lhůta pro vydání rozhodnutí o rozkladu proto činila 6 měsíců podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů.

7. Městský soud nepřisvědčil názoru žalovaného, že lhůta pro vydání rozhodnutí o rozkladu počala běžet okamžikem doručení správního spisu předsedovi Rady žalovaného ve smyslu § 60 odst. 6 správního řádu. V posuzovaném případě byl totiž nadřízeným správním orgánem žalovaného jeho vedoucí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, čj. 3 Ans 8/2010 – 114, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a rozhodování v obou stupních probíhalo v rámci téhož úřadu. Okamžik doručení správního spisu v rámci téhož úřadu proto nemohl být rozhodným pro běh lhůty pro vydání rozhodnutí. Podle městského soudu lhůta pro vydání rozhodnutí počala běžet dnem podání rozkladu.

8. Městský soud uzavřel, že žaloba byla podána před uplynutím šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí o rozkladu. Žalovaný přitom rozhodl o rozkladu v rámci zákonné lhůty.

III.

9. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

10. Podle názoru stěžovatele byly v posuzované věci splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s. Městský soud měl z úřední povinnosti zkoumat, zda došlo k uspokojení navrhovatele. Vzhledem k tomu, že soudu bylo známo, že k uspokojení stěžovatele došlo vydáním rozhodnutí žalovaného, měl využít institut zakotvený v § 62 s.

ř. s., který by měl být upřednostněn za všech okolností. Městský soud se ostatně v obdobných případech nečinnosti žalovaného dotázal stěžovatele, zda se cítí být postupem žalovaného uspokojen. Teprve na základě vyjádření stěžovatele městský soud přistoupil k vydání rozhodnutí ve věci. Postup městského soudu v posuzované věci byl proto překvapivý, v rozporu se zásadou předvídatelnosti rozhodnutí a legitimního očekávání. V případě zastavení řízení pro uspokojení stěžovatele by soud měl přiznat stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 s. ř. s.

11. Stěžovatel byl přesvědčen, že podal žalobu důvodně a své tvrzení podpořil následujícími argumenty. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 21. 7. 2010, čj. 3 Ans 4/2010 – 94, ze dne 4. 8. 2010, čj. 3 Ans 5/2010 – 101, či ze dne 22. 9. 2010, 3 Ans 25/2010 – 97) vyplývá, že stěžovatel vyčerpal před podáním žaloby na nečinnost všechny prostředky právní ochrany a splnil veškeré podmínky uvedené v § 79 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v uvedených rozhodnutích dovodil, že žaloby byly podány důvodně a k přiznání nároku na náhradu nákladů řízení došlo v souladu s právní úpravou. Předseda Rady žalovaného totiž byl nečinný, pokud nevydal rozhodnutí o rozkladu ve lhůtě stanovené v § 71 odst. 3 správního řádu. Ani novelizace zákona o elektronických komunikacích provedená zákonem č. 153/2010 Sb., která doplnila do § 129 odst. 1 lhůtu pro vydání rozhodnutí, nemůže na uvedených závěrech nic změnit. Tato lhůta se totiž vztahuje na celé správní řízení, případně pouze na řízení v prvním stupni.

12. Tento názor stěžovatel dovodil v první řadě z eurokonformního výkladu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. V souladu s čl. 20 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2002/21/ES, o společném předpisovém rámci pro síť a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice), musí být lhůta stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích vykládána jako lhůta pro vydání pravomocného, konečného rozhodnutí o sporu, nikoliv jako lhůta pro vydání rozhodnutí v každém stupni správního rozhodování.

13. Dále stěžovatel připomněl důvodovou zprávu k novele zákona o elektronických komunikacích (provedené zákonem č. 153/2010 Sb.), podle níž novela sjednotila § 127 a § 129, pokud jde o lhůtu stanovenou pro vydání rozhodnutí v prvním stupni. V zákoně o elektronických komunikacích je tedy upravena pouze lhůta pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Lhůta pro vydání rozhodnutí o rozkladu se řídí obecnými pravidly stanovenými v § 71 správního řádu. Předseda Rady žalovaného proto musí rozhodnout o rozkladu ve lhůtě 30 dnů. Závěr městského soudu, že lhůta pro vydání rozhodnutí o rozkladu činí 6 měsíců, nemá oporu v platné právní úpravě.

IV.

14. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

15. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

16. Kasační stížnost není důvodná.

17. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil základní stížní námitce, podle níž měl městský soud použít § 62 odst. 4 s. ř. s. a zastavit řízení pro uspokojení navrhovatele s ohledem na rozhodnutí o rozkladu předsedou Rady žalovaného.

18. Podle § 62 odst. 1 s. ř. s. platí, že dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Již v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, čj. 1 Ans 4/2008 – 62, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „srovnáním institutu uspokojení žalobce po podání žaloby s právní úpravou žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je evidentní, že tento institut na řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu aplikovat nelze. Uspokojením žalobce v rámci řízení o žalobě na ochranu před nečinností správního orgánu je vydání rozhodnutí či potvrzení. Nejedná se však o uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 s. ř. s., neboť přichází v úvahu pouze vydání prvního rozhodnutí, nikoliv vydání „nového rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provedení jiného úkonu“ ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s., kterým by byla napravena nezákonnost původního rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu. V případě ochrany před nečinností zde totiž již ze samotné podstaty žádné původní rozhodnutí, opatření nebo úkon být nemůže.“ Na plné odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje.

19. Pokud tedy žalovaný správní orgán vydá rozhodnutí ve věci samé a řízení o ochraně proti nečinnosti se tak stane bezpředmětným, nelze postupovat podle § 62 odst. 4 s. ř. s. a řízení zastavit pro uspokojení navrhovatele. Za této situace je plně v dispozici žalobce (který se o vydání rozhodnutí dozví buď přímo od žalovaného, nebo prostřednictvím soudu), aby provedl patřičné kroky reagující na změnu procesní situace, včetně možného zpětvzetí žaloby. Vezme-li žalobce žalobu zpět, soud musí řízení zastavit podle § 47 písm. a) s. ř. s. V takovém případě by pak jistě bylo na místě zvážit i aplikaci § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něž má navrhovatel právo na náhradu nákladů řízení, vzal-li svůj návrh zpět pro pozdější chování odpůrce. Pokud tak žalobce neučiní, soud, dojde-li k závěru, že nečinnost žalovaného netrvá, žalobu zamítne ve smyslu § 81 odst. 3 s. ř. s. (srov. rozsudek čj. 1 Ans 4/2008 – 62).

20. V posuzované věci předseda Rady žalovaného rozhodl o rozkladu dne 8. 7. 2011. Rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 11. 7. 2011, o ukončení tvrzené nečinnosti se tedy prokazatelně dozvěděl. Za této procesní situace bylo na stěžovateli, aby vzal žalobu zpět. Pokud tak stěžovatel neučinil, městský soud byl povinen ve světle shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu žalobu zamítnout ve smyslu § 81 odst. 3 s. ř. s. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. totiž soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (k této otázce viz např. rozsudek ze dne 15. 3. 2010, čj. 8 Ans 1/2009 – 72, č. 2258/2011 Sb. NSS). Ke dni 18. 8. 2011, tj. ke dni vydání napadeného rozsudku, přitom tvrzená nečinnost netrvala, protože předseda Rady žalovaného vydal rozhodnutí o rozkladu již dne 8. 7. 2011. Žaloba se tak stala nedůvodnou a městskému soudu nezbylo, než ji zamítnout.

21. Nejvyšší správní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatele, protože je stěžovatel odvozoval od důvodnosti své žaloby a tvrzené povinnosti soudu postupovat

podle § 62 odst. 4 s. ř. s. Nebyl-li však tento výchozí předpoklad stěžovatele správný, nemohly uspět ani jeho navazující argumenty.

22. Ve světle shora uvedené argumentace rozsudek městského soudu obstál, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

23. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly náklady řízení nad rámec běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. ledna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu